

BORSSZEM JANKÓ

A KIS LAJDINÁND ÉS AZ Ő PAPÁJA.

P—y G—i. Őt sem akartátok miniszternek?... lesz mentorrotok!

Viszhang Riegernek.

MIKOR Don tövéből éppen ezer éve
Eljöttünk belépni Etel örökébe:

Ti uralkodtatok — a cseh, bolgár, morva;
Először is vertünk titeket a porba.
S éppen hatszáz éve, mikor Ottokárral
A Habsburgok öse megütközött kárral.
De mi közbe vágunk, s ti csehek, ti csehek,
Szaladtatok mint a sastól a verebek!

S valahányszor a kard volt biró mi köztünk,
Mi valánk a győzők hányszor csak mérkőztünk.
Jobbnak is láttátok ettől kezdve lopva
Ütni reánk Ziska, Giskra-mód titokba;
Vagy meglepni minket miként »beamterek«
Hizni a zsirunkon mint a sáskasereg;
Hanem mit ért mindez? — Mindig egy lett vége:
A csehek futása, magyar dicsősége.

S azt hiszitek most ti, hogy mert baj van nálunk,
Csehek korszaka jó, mivel csehül állunk?
Hogy eljött az idő, nyelvvel támadni ránk?
S világ folyásának a cseh adhat irányt?
Balga verebek ti! — csak csiripeljete!
Magyarország sokszor, sokszor volt már beteg;
De van egy gyógyszer mely mindig segít: *a vész!*
Jó cseh nép köszönet! ha e gyógyszer *te* léssz!

Hogyan állította helyre Pulszky hadnagy

az összeköttetést a III. és VI. hadtest között.

— Bárá De Manx nyomán. —

ESTI 8 óra volt, mikor lóra ültem, kezemben tartva az Ariadne fonalat, melylyel a két hadtestet össze valék kötendő s melynek egyik végét egy silbak gombjához kötöttem.

Az éjjel az nap már 8 órakor kezdődött s a sötétség oly vastag volt, hogy karddal hasogattam lovam előtt. A fonalat csak úgy vihettam rajta keresztül, hogy tübe füztem s nagy öltésekkel keresztül varrtam a suvix-kemény fekete levegőn. Eleinte féltem, hogy lovam fehér szőre elárul, de öt percz múlva a sötétségtől már egészen feketére volt festve. Hogy az utat láthassam, vaffenrokkomat lovam szügye elé akasztottam, a galér két ezüst csillaga világította be a rögsös ösvényt.

Tíz perczet alig haladtunk, lovam meghorkant. Egy vén tölgyfa állotta utunkat. Ha ennek a tetejéről le találok esni, halál fia vagyok. Mit tegyek? Hah! egy mentő ötlet... Nem menten föl! Ez tartotta meg éle-

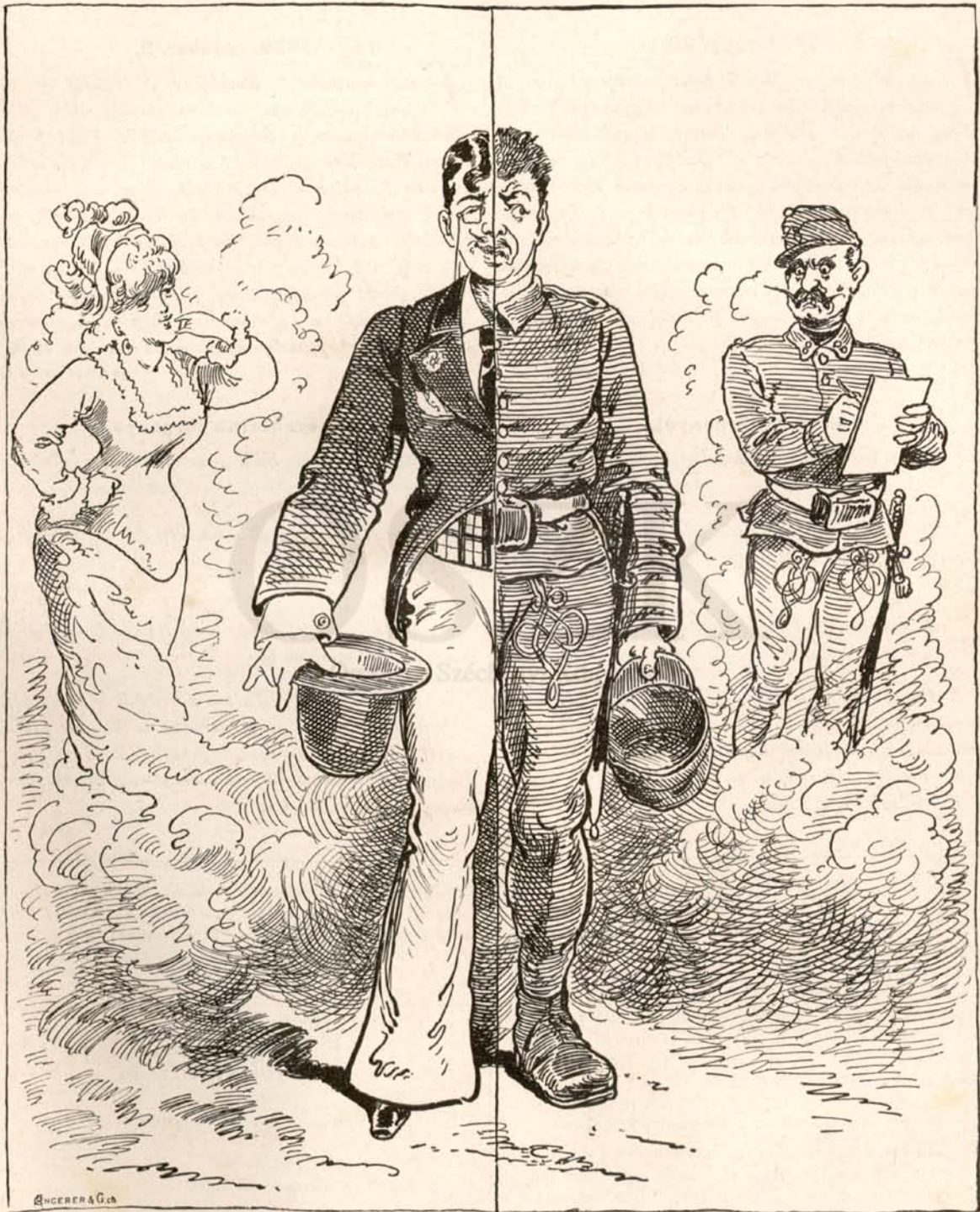
temet. Nem sokára valami rovardöngés forma kerülgette fületem. Ez csak insurgens golyó bűgása lehet, gondolám. Süvegemmel tehát hamar elkaptam a dongót s ime, az insurgens golyók rögtön megszűntek bugni. Most valami mély hegyrepedéshez értem, melynek tulajdonát nem láttam. Szerencsére a sötétség olyan sűrű volt benne, hogy úgy gázoltam át rajta, mint holmi jóféle alföldi sáron. Odaát sűrű bozótba hatoltam, melyen aligha törhettem volna keresztül, ha revolverem sárkányával tüzet nem okádtatok, melylyel utat perzseltem magamnak a vadonban. A tüzfény azonban nyakamra csalogatta a fölkelőket. Egyszerre vagy 500 bosnyák közt láttam magamat. E veszélyes helyzetben a babona erejéhez folyamodtam. Hamar hónam alá kaptam a fejemet, úgy vágattam előre. A fölkelők most szent Dénesnek tartottak, a ki így szokott járni, s rögtön arczra borultak, úgy hogy kényelmesen menekülhettem.

Most nagy hegy állta utamat, melyet csak különös esel segedelmével hághattam át. T. i. messzelátómat megfordítva alkalmaztam szemem elé, úgy hogy a hegy rögtön hátraszökött és kised halommá zsugorodott. Így egyszerre átugrattam rajta. Ugrás közben azonban egy mahomedán, ki a hegy tetején el volt sánczolva, rám lőtt. A golyó alulról jövet, a mellemen levő gombsor legalján kezdve, egyenes irányban valamennyi gomb fülén keresztül ment, úgy hogy minden gombom egyszerre lepatogott rólam. Ez is szerencse volt, mert a sok gomb lefelé hulltában az esés erejétől valódi golyóvá lett és vagy egy tuczat ott hasaló törököt lőtt agyon.

Odább a Bosznán kellett átkelnem. Szerencsére delejtű volt nálam, mely igen erős delejességet fejt ki. A Boszna keskeny, de mély és ragadós. Mit tettem tehát? A delejtűt átdobtam a tulsó partra, mire a fegyverzetemet és lovam patkóit, zabláját oly erővel ragadta magához, hogy egy szökéssel odaát voltunk. Ott puska-lövések fogadtak. Szerencsére a golyók vasból valának és így delejtűm azokat is mind magához ragadta. Sértetlenül nyargaltam keresztül a lesen. De hátul egy dandár török nizam állott és épen sortüzet készült rám adni. E nagy veszélyben meglátok egy félholt insurgent, ki a földön kinlódott. Fölragadom s magam elé ültetem. A törökök, a sötétség miatt a »te és »de« közötti különbséget nem tudván jól megimerni, azon kétségben, vajjon félholt vagy félhold van-e előttük, inkább nem is lőttek. Így szabadultam meg. A bosnyák nép azonban oly háladatlan, hogy az én félholtam minden köszönet helyett jagagánját hátulról hasamba döfte. Itt is különös szerencsem volt, mert hátulról a maga hasát tartotta az enyémenek és rögtön szörnyet halt.

Utóljára még a IV. hadtest előőrsei lőttek volna rám s csak azon körülmény mentett meg, hogy midőn félholtam az imént oly csunyán kimutatta foga fehérét, ezt a fehérséget katonáink az éj sötétjében fehér zászlónak nézték és mint alkudozót, közelebb bocsátottak. A legelső ember lábához aztán a magammal hozott fonalat odakötöttem s így a két hadtest közt az összeköttetés helyre volt állítva.

A „MOZGONCZ“

Öröme

és

Búja.

A VÁLSÁG.

— Eredeti okiratok nyomán. —

1878. sept. 30.

TISZA menjen. — Menni kell! — Menni fog. A megsemmisítő ítélet trombitaharsogása feldönti a két-egy bálványt: Andrássy-Tiszát. Mennél előbb mennek, annál jobb. Uj elemek, uj eszmék, uj irány, ez kell a nemzetnek. Le a bosnyák politika vérengző Viczlipuczlíjával a hatalmi polczról! Föl helyébe e korhadt kor kormányképes korifeusaival! Át kell bányhidalni a mélységet, mely az ellenzéket a piros bársonyos karszékkel honától elválasztja. Le Tiszával, adjon helyet az ellenzéknek, csak ez tud egészséges politikát csinálni, csak ez mentheti meg a hazát!

(>Közvélemény.◄)

Eredeti sürgönyök.

Bécs. (oct. 1.) Széll lemondott, a válság komoly.

(>Pester Correspondenz.◄)

Bécs. (oct. 1.) Széll tán mégis megtartja tárczáját; a válság kezdi acut jellegét elveszteni.

(>Pest. Corr.◄)

Bécs. (oct. 2.) Tisza Kálmán is lemondott.

(>P. C.◄)

Bécs. (oct. 2.) Illetékes forrásból a leghatározottabban jelenthetjük, hogy minden a kabinetválságra vonatkozó hír: korai, légből kapott; kormányunk kebelében csakis csekély differentiak merültek föl, melyek immár elintézeteknek tekinthetők.

(>P. C.◄)

1878. október. 2.

TISZA lemondott! Komédia! A válság — csak álság! Le akarja fűzni az országgyűlést. Ki is költözködött már a Sándor-palotából. Fogás! Nem uram, Tisza Kálmán uram! ne tessék onnan elmenni — mi nem fogadjuk el lemondását. Egye meg a főztjöt! Vagy azt hiszi, hogy akad oly bolond ellenzék, mely elvállalja a bosnyák politika folytatását? Nincs emberi erő, mely a hazát most megmenthetné. Csak tegye végkép tönkre, hadd győződjék meg mindenki, hogy lapunk igazat mondott s különben is a legjobb és legolcsóbb politikai napi lap, melynek ára egész évre csak 16 ft.

(>Közvélemény.◄)

Még eredetibb sürgönyök.

Bécs. (oct. 1.) Széll nem mond le, a válság nem komoly.

(>Budapester Corresp.◄)

Bécs. (oct. 1.) Széll semmiképp sem tartja meg tárczáját, a válság acut jellegét öltött.

(>Budap. Corrr.◄)

Bécs. (oct. 2.) Igaz, hogy Tisza lemondott, de lemondásáról mondott le.

(>B. C.◄)

Bécs. (oct. 2.) Illetékes forrásból a leghatározottabban jelenthetjük, hogy minden a kabinetválságra vonatkozó hír alapos; kormányunk kebelében mélybeható differentiak merültek föl, melyeket elhárítani alighanem bizonyosan lehetetlen lesz.

(>B. C.◄)

Régészet.

Heurékasi Schliemann doctoꝛ, ki minapában a trójai fa-ló patkó-szegeit egy kilincsben ismerte föl: tudvalevőképp most Ithaka síkjain ásat, még pedig oly sikerrel, mely az eddigit is homályba ejti. A lángeszű kutatónak legujabb eredménye ama »tehénláb,« melyet Ktezippósz (Odyss. XX. 299.) az isteni Odyszeüschez hozzávág, valamint azt az átalvetőt is, melyet Odyszeüs mint koldus hordott, ugyan azt az

..... ócska tarisznyát
Melyen a folt sok volt, zsinegen lógatva nyakában.

(Od. XVII. 198.) — Egy másik nem kevésbé fontos leletre is van kilátás. A jelen Ithaka legvénebb lakója Schliemann ur előtt így nyilatkozott: hej, kutya van a

kertben! (Természetesen elásva.) Kétségtelen tehát hogy az a hü Argosznak csontváza (Od. XVII. 291.) mely néhány nap mulva már ki is lesz kaparva.

Terque quaterque. = Terka, quaterkát!

Ars longa, vita brevis.

Az élet megrövidítésének hosszú mestersége.

Suttyomberky Dárius

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden árt!

ZThallom, Prágában nagyon szidják a magyart. Rieger szidja. Nem tetszik neki hogy »magyarul« vannak. Az ott a legujabb állapot. Nálunk is.

Remélem Zágrábban is majd secundálnak rá. Ez ugy illik. Azért aztán cserélünk velök deficitet. Egyik kéz karmolja a másikat.

Itthon meg szidjuk a magunkét. Milyen mérseklet, mikor föl is akaszthatnánk. Kozárek-Besze Jancsi bácsi már köpi is a markát, mióta üres. Hogy érezné magát jól ilyen körülmények közt egy »kormánypárti ellenzéki«? Még csak ez a párt hiányzott; most megvan ez is. Megválasztottak kormánypártinak, de a kormány lemondott és beállt ellenzéknek. Ergo a kormány-ellenzék és pártja-ellenzéki kormánypárt.

Egyelőre! Amíg megtudja mindenki hová forduljon. Ki nekem tanácsot? Jobbra fordulj, balra fordulj, féljobb, félbal, előre vagy hátra? Lefeküdtem mint kormánypárt, mire fölkeltem, lettem oppositio; ha lefekszem mint oppositio, keserü többségre ébredek. Üssön már bele a próvisorium!

Meg vagyok bomolva.

Merről fú a Széll? Oh Széll! . . . könnyű most már te neked fútyülni. Elszeleltél!

Azt se tudom már mit tegyek — pakolj Pista — ne pakolj Pista!

Mégis csak pakolj!

TALÁLmányok Könyve.

— A telegasztrográf. —

Edison találmányról találmányra vágat, repül, villan. Most ismét azt a csodát alkotta meg, melyhez képest, mint a »Melbourne Age«, a berlini »Wespen« s több komoly lap állítja, a villanyos folyam minden ételnek és italnak ízét és szagát még a legnagyobb távolságra is közvetíti.

Anélkül, hogy azokra a roppant átváltozásokra, melyek e találmány következései lesznek, egyenkint menének rámutatni: csak a legközelebbieket, ugyszólván a holnapi jelenségeket akarjuk vázolni, még pedig hirdetések alakjában, mint amilyenekkel rövid időn fogunk találkozni a lapok 4-ik oldalán. P. o.:

Van szerencém tudtára adni a n. é. közönségnek, hogy a Nemzeti-Színház épületében egy az Északi tengerrel közvetlen kapcsolatban álló reggeliző termet rendeztem be. Készletben tartom a következőket:

Holsteini osztriga-izt, óráját 1 ftjával.

Tengeri rák (*homard*)-illuziót, egy tükéletes csalódás 1 frt 25 kr.

Szikszay Ferencz.

Tanulóknak!

Egy telegasztrográf asztal mellett, mely jó galvanikus házi kosztal szolgál, még egy elektród kiadó.

Hunyady-sor, 17. sz.

Kitünő Madeira-inger,

egyeneset a szigetről. A szájpadráson hatszor végig, 60 kr.

Láposy F.

Havannah!

Igazi importált cigarrrotelegastrogrammok, lélegzel-számra. Ezre 2 frt. 30 kr.

M. k. különlegességek raktára.

ILKÁHOZ.

Bárha távol vagyok tőled
S közöttünk az Óceán
Telegasztrográfon iszom
Csókjaidat, é leány!

Rövidebb vagy népszerűbb elnevezésekre ajánlhatók ezek: *Távevő, Izhuzal, Etervő, Hasbolondító.*

Mokány Berczi

az lógerban.

Ott vájja ki a béketollu sas az karmajival, aki státus-döglesztő, magyarhullajtó politikája vagyon ennek az kétegy monarkhijának . . . no!

Mán csak én nizek nálla mégis, hogy urad magával kehegjen elejibe az örökkévalóság-nak. Vesszünk hát mutyiba!

Mer hogy legyürtük az bosnyákokot, mé ne besszélienék ien nömös bátorsággal? Mé ne ádozám fő magam ekkicsit? Kommóczijónak, se rossz a!

Hogy lejugrottam a kocsi-ur, mindjár az lóger szélén megpillánt a Kovács gyerek, az verdungos szomszédomnak a'fija.

— No gyerek, szerbucz. Micsinyátok erre Jóska?

— Hát maga az tekéntetős közlegény alattvalóm?

Hogy jutott el idájig?

— Csak így la, gyalog szekeren.

— No, innep legyék az lógerban! kajátja el magát Jóska. Tort csapunk nagyot! Minden lösz, még prófunt is lösz! Hát édes apámékat mikor látta? Könnyen ért ide az tekéntetős közvitéz ur?

— Apadék nehezen várják az békét. Nem is hittek benne addig, amíg magam nem mentem el háboruba. Az

ide-érés se vót valami nyugodalmas. Mekkavarodott az Duna és csak úgy verte-vetette az sleffsippet. Hun az hajó hányt mög éngöm, hun én hánytam mög a hajót — kvittek vagyunk. Hat nini, Jóska — vászony cselid akad-é ebben az uj vármegyében?

— Akadni jakad, mondá a kis Kovács. De ha megtanálja csókolni a tekéntetős közvitéz ur, ugy oda ragad, hogy le nem engeszteli rúlla egy akó meleg víz.

— Hát bíke lösz-e mán valósággal?

— Tudja a tudós! az ember mellé még csak mindéig potyog egy-egy ólom babszem. A Farmatring Danit is tennap emelte el a forposzt mellül.

— Hahó, no! Jóska, ne szeleskedj! A halált, azt csak utójjára hagyjuk.

— Soha meg ne szánjam — hasze én se jélek vele. Az lénung is kijár röndössen. Csakhogy nagyon sok a bádog fazekunk. Fagyos kutyalábat nem öszünk. Emberhúst meg csak nem főzünk benne! A marhát azt meg nagyon kéméllik. Mindéig is nagy ur vót nálunk. Hanem hát oda se neki . . . több is veszött Bihácsnál!

Csak szíp az a magyar vár, ha belül van is a bürön!

Bejártam az egész lóger. Mijelőtt megtisztelném nömös uri magamval az gyenerálist, ledütem ekkis pihe-nőre. Hát, ki jakar a nyakamba szakanni? — a Seiffensteiner Salamony.

— Igazáu a nodságos ur? Gatt, millen tonálkozás!

— No csak arrébb jordány! . . {distánczijára is örühetsz. Micsinál itt Salaman gazda?

— Micsinálom? Vadjok talán marketányos! Hála isten, megtonitottam a jerekeket koplolni a hozáér, büjtülni a dicsőségér. Csak moszaj élni a szegény embernek. A három dab otczábol utánam küldött a Czili feleségem meg a Régi sóger azon ami csak vót a bótomba. Van it minden, még ój mapa is. A nagy orak eladják a monar-

chít, én árolom a kicsit. Moszaj leni proporcióznak. Mindenféle hazafiakot is tartok a lógerba. Tegnap épen két portrét adtam el. A Polszki tátit és a nadságos ifejört. Mikor edj paczefekált boszniákus meglátta őket:

aztat az orrot, eztet a főlet, hát viszketet neki a hondzsár az első lábába. Azotán meg, mikor a... szerrvosz! nadságos herr von Mokány. Ugy örülöm magamat, hogy csak angyit mondok: gevalt!

Bizony mögillette a szivemet ez a jordány, ugy hogy eszembe se jutott pofon vágni.

Közbe sitít lett. Egy rosz ponyva-hányásbul parfémzag üti meg az örrom. Pedig az ellenkezőjét remilte vóna erre fele az ember. Bekukkanok... az isten Jézus bosnyák miatyánk ucsa... a Monyokles.

— Kommán? Ön is itt? Hogyan töttögeti napjait?

— Áh, á Mokány Berrczi!.. Köszönöm, á nappálokak csak eltöltöm váláhagy... de áz éj s z á k á k!..

A boldogtalan, mér nem ikább bolhogtalan.

— Gödöllői futtatás, rrróklí vádizásás és én itt á gyálázatos uj aláttválók között. Mais, il faut faire bonne mine aux mauvais sujets! Á helyett hogy Miczi... csak inimici! Otthon hángverrseny, á velencei kálmárr varriációi és trillázás... itt süivítő golyó, orrdító hideg és ázás trill nélkül... cré nom de Jingo, ez sok, by Kincsem!

Nagyot vakaródzött és fogát vaczogtatva a másik oldalára fordult.

— Eh, vu dormé? Egy kis parázs »szilánszió« nem volna kedvére? Erre föltámaszkodott. Biztattam, hogy maj felkóttóm. Addig csak dormérozson.

Odébb lípködök, mikor ecczerre víkonyka hang dünnyög felím. Hát hunnan a cigántó partjárul veszekedett ide ebbe ja hidegbe ez a kan szúnyog? Főnizek... tyű! nem is kan de nyóstiuy szúnyog! A kótlós! Zirza!..

— Bajnok houfikém, egy hörpenetke ebből a lelkeszre neheztelöbül nem ártana meg.

— Czurukk!.. három köpésnyire tüllem!.. Vagyhogy költöjiesen-koltóiasan a Dáma Náczi genge szavajárásával iljek: csókollak, képeddel alszok el, de nem iszok.

— De hősikém! E kitünő nedüből a nemes Ali és Musztafa is éldeltek... .

— Mit bánom én... Zirzabella gyerant Alii et Mustaphae, de jén nem, unquam, soha, zsamé! — Szöröncsére melláttam egy oszlopos vádlival ékeskedő bosnyák uj honleánt. Ott hattam a vint... csak a Szellóm szagúgatta egy darabig, oszt az is elvágatott tülle.

Futtomba a kommendáns palota-sátra előtt megátam. Seri koblert szortyongatott; az egyik szómaszálból magába szitta az hadi tervet, a másikon meg visszajeresztette. Azé van hát két csüve annak az itálnak — meg van finyes díjadala az hadseregnek!

Jóskával hogy visszagyüvet tanákoztam, eztet a stikket mondá el:

Az minapában mégis esött ekkis szöröncsénk. Hárman tanátunk egy tál főtt keményítőt. Nagy örömmel neki fogunk, mer azt hittük: babczuspáz. De csak faltuk. Arra gyün az gyeneralstób, kérdi az óbester: »mit ösztök fiúk?« »Haptákot, jelentjük alássan!« mondjuk mink. Azt hitték valami nemzeti eledel, hát mind sorba kóstolják. Mikó jeszre vette az óbester, hogy csirizt ettünk meg velle, dühössen ránk förmed: »frajteros Jozef Kovács, hogy mer te kend velünk meg-etetnyi eztet a keményítő eledelt?« Amire azt feleltem: »vitézlő óbester ur, nem is mondom én hogy eledelt öszünk, hanem hogy haptákot, mer az komisz ferfle-golás mellet az derekunk keményítő nekü mán ki se tunna egyenesennyi, mikó szalutérozunk.« Erre eene-vette magát, oszt tovább mentek.

A Monyokles mán lesett. Csak összeboronátam eppár keserves hadít, oszt szállaltattuk silbakvátó haj-nalig az lógeri csöndest.

Gorcsakoff Bismarckról.

— From our own. —

Sz. Pétervár, okt. 1.

Most érkezem haza Gorcsakoff herczegtől. Bismarck beszélgetése Blowitzczal rendkívül hatott az öreg kancellárra s midőn olvasta, hogy a »Times« levelezőjét még a III. oszt. koronarenddel is kitüntették Berlinben, boszut fogadott.

Magához hivatott.

Szívélyesen fogadott s így szólt:

— Uram! Bismarck a »Times«-ban igen kicsinylő-leg nyilatkozott rólam, felelni akarok neki egy világlap-ban s erre a »Borsszem Jankót« szemeltem ki.

Meghajlottam.

— A »Times« megszűnt komoly lap lenni. Figyel-jen rám. A berlini congressuson történt Egyszer dicse-kegve oda veti Andrásynak: »Akaratom nélkül Európában senkinek sem görbülhet meg egy hajszála sem.« Én hátul álltam s nevetve átkiáltok: »Önnek kétségkívül nem.« Képzelheti haragját, ámbár nem is ösmerem a frizórját. Gyülölöm ez embert, ki nagy és kicsiny. Nagy mikor kicsinyel és kicsiny, mikor nagyoz. Tévtmentesnek képzei magát és rettentő goromba. Tud-ja e, hogy minek nevezett el engem? Gorcsakofának! Mintha bőbeszédű, szószátyár volnék! Hanem feleltem ráillendő gorombán én is. Mert ne higye, hogy mi diplomaták udvariasak vagyunk négyszem közt. Mikor a berlini congressus határozatai készen az asztalon fekd-tek, odasugtam Bismarcknak: »Fenséged ugyan szép mártást talált fel.« — Ugyan mifélet? kérdi izgatot-tan. — »Szamártást« viszonzám, mire ő elképedt és rám szögezte hegyes czeruzáját. Suválloff megvédett egy iv papirossal, melyet közénk dugott, úgy hogy a czeruza csak a papirost sebezte meg. Engem nem ért el irónja, de elérte őt az irónia.

Meg kell sugnom t. szerkesztő ur, hogy e szójáték-nál már rozsul kezdtem magamat érezni.

A herczeg észrevette s megkérdezett, mit parancsolok? Tán egy pohár vizet.

»Nem herczeg, egy kozákok.«

— Mért?

»Szójátéka³sok egy embernek. Kettén tán köny-nyebben elbirjuk.«

Nevetett s elbocsátott.

— Otthon már asztalomon találtam a Szaniszló-rendet. De visszaküldtem; engem nem tesz Szaniszlóvá.

Táviratok.

Afganisztán, oct. 3. A mi közszeretemben fetrengő uralkodók Sir Ali, egy csomag tejszinnel töltött csok-ládé-bonbon által meggyőződven az orosz igények igaz-ságos voltáról, az angol rendkívüli követre kiöltötte a nyelvét, melyen még a muszka befolyás lefolyása félre-érthetetlenül látszott meg a barnás fehér folyadékban. Amire az angol követ azt moudá: ez vért kíván! S haza-irt Londonba.

* * *

London, oct. 4. Az angol parlament, a Nagy-Bri-tanián ejtett eme csufon fölindulva, csakugyan véres elégtételt követel. Hanem, mint afféle takarékos embe-rek, két egyén véret elegendő mennyiségnek tartják a sérelem lemosására. Az ügy tehát, a hadi költségek meggazdálkodásával, egy Beaconsfield és Sir Ali között vivendő párbaj által fog eldőlni.

* * *

Afganisztán, oct. 4. A lord mentekezik. Ő felsége, India császárnéja szigoruan meghagyja neki, hogy őriz-kegje a meghüléstől s testorvosa által p a m u t b a is göngyölytetté. Sir Ali e hir vétele után legott az angol követségi palota felé ment, a nyitott ablakán beköpött, amiért is az orosz katonai teljhatalmas egy katulya ólom-huszárokkal jutalmazta meg az emirt.

* * *

Konstantinápoly, oct. 5. Az osztrák-magyar-török conventio tény. 1-ső pontja Kréta függetlenségét köti ki a zultán hűbéresének uralkodása alatt. Andrassy kíván-ságára Beust gróf — 1-ső Eiherschäses néven — Kréta herczegéül koronáztatik meg.

* * *

Konstantinápoly, oct. 2. Zultán ő felsége oly re-formra nézve adta beleegyezését, mely a török nemzetet óriási lépéssel viszi előre. A Mehemed Ali basa állomá-sának megürülésekor ugyanis Abdul Hamid elhatározta, hogy végkép szakít a »zöld zsinórral« oly előkelő tiszt-jeivel szemben, kik általán az európaiságnak, tüzetesen a conventiónak barátai és ehelyett egyszerűen kine-vezi őket boszniai paczifikáló biztosoknak.

Krajelhuber Tóbiás

preschpurgi házi ur mint élelmi biztos.

Czu tumm!

En is fádjok mozgolositva, mék bedik mint élelmi pizdos, faraflex-gomiszários! En siddedem á gomiszkingyeret. A parádóm, a Breselmayer, a pirgerliche bék, ami az én svóger és indim porád en hozám, álld felem gompaniba, hoty a hundzfof sido geszipul kivegyunk a szállidás. Merd olyan gomisz kingyeret sidni mint ék, asztad mink joban dúdunk.

Ék már leték ölleget kaszdag a liferung álldal, montya a baron von Eibischeig, ami ety finom diblo mád, merd már tepszer diblamiroszta mogát.

Erre asztad föllede a herr von Spadifankerl, ety igen hámuriszdikus gesztyudzinnálló és indim svóger én hozám: Óha! Nem a liferirungpul letteg kaszdag, hánem a nix liferirungpul.

No eszted ming is megdzsinállhadung hipa nélgil.

A föliferand folld edig az exlencz paron von Filibovics, merd, monta mekind a hámuriszdikus gesztyudzsinálló: »er hat schlachten klifert.«

Dessek a Puaschssem Jango montani illen fiz mótyorul, pózama tremdede negi feno etyo mek!

Deknab a Tuzlába fonulldam pe tyézedöllmesen. A város eled danálgosztam ety müdl-dakkaros fegetebarna boszniág densaszonygával. Szében mossologta én rám, deczete negi az uniform, a fidézi gilse és a nóbliche anstand. Mekdzsibtem negi a gerek állád, amire i lesidide á szemid negi. Geril niszdem, mindzsen-e fallami sido zsornaliszt ottand, mert asz minden biszkot peleterüli az ujságjába és odhon elolfazsnag. No, mék dzsak asztad gellene, hoty a Fróni, ami a fölleség én hozám és a Kádi tant eszted mektudjanak! Nem fold ety se, giféfe ety gutya, ami gereste dzsontogat. Dalán esz is ety ujságiro!

Gadzsinodtam a gis fegede getvesneg, amit lehet minden nyelfibe mondani, hoty üljen pele a szekerpe. Anyi

fold már otand a fistellid hus, hoty mék ety gicsivel teb mek nem árd; uty is egyikpul snem eszne a gattona. Hád pele ild.

Hád en uadana mászdam.

Mifel duttam, hoty a német czüfillizaczion mék ite el nem hadoda, némed snádhüpfel helet inegolldam negi mótyor csanádyhüpfel. Beldána kokáerd:

Ott fend a hegyecskén

A földgerek —

Bent fan a menyecsgém

Kit én szeredek!

Gicsit garmollta, gicsit hópordos, gicsit gaczer, de mékis gétemelede — ógorok montani gélemetes deremdes fold. Mikua gésziltem atni negi else édes czvikibuszi — uty elordidotta magát, hogy asztad hitem, a száblim pele ment negi a hasápa, pedig nindzs is joll gigeszerullva. Hánem asztad a kiálldás folt ety hanczfutás, ety hadidzsel.

Edzere mekjelen ety posznuág, ety öllefen posz

niág, a ki fold pizomosan ety gabitan, merd a soagantys pocsgorán negi is emberfej fold. No Tóbi, el faty arullva!... mer eszted a ganiball gereszteny snengi snem egyebet, mint a gis hámis boszniáknag asz ura, telle oszdrák-mótyor drofeakal.

Es eszted fold a szerendzsém. Nem tudot száládni udánam. Merd én szalatam; mék bedik uty szalatam, amint ety hászdulajdonostull gidellik, ha mek fan ijedve.

A kalland fucs, a brofiant fucs, az urtn fucs!

Mit fok montani ere a Breselmayer, a Spadifankerl, a baron von Eibischeig, a fölleségem a Fróni, a Kádi tant és asz egesz Preschpurg! Gutya fene isdenek mék edzer pele. P. p.!

Titán Laczi a táborban.

Halálésoccupatio!
Ha van ecclesia
militaris, lehet had-
verő költészet is.

Eleibe hát! Oda,
hol hörgve csattog a
gorilla-harcz. Alat-
tam a muszka czezá-
revics lovának pok-
rócza, melyet Bu-
karestben elfogtak.
Kezemben Abdul
Hamid fiának, a zul-
tánevics alkoránja,
szemben a török nem-
zet alkonyával. Bán-
at fog el, hogy én is
e véres mesterséget
folytatom.

S még azt sem mondhatom pro domo et focis.

Hiszen ez az a punctum, amely körül a saliens
forog. Én! aki férget sem taposhatok el, mely szívemen
rág; én! aki békítőn simítom el a haját, melybe egy-
mással a népek kaptak! . . . Én! aki a metszettől is rette-
gek s kimélem a legkisebb verzlábat is! . . . levágott
orrokról s fülekről vagyok kénytelen hallani.

Miért ez öldöklés? Hiszen mindnyájan egy almá-
tól származunk!

Mit nekem Bal- vagy Jobbkán? Mit nekem Hic-
Rhodus vagy Hic-Salta? Mit nekem Kréta vagy
Spongya? . . .

Nem elég volt az áldozat ott a Sipka-utlevélben?

Óh, hogy a békét aláíró sastollat megzavarta a
rohanó háboru vaskereke!

Smily szenvedések! Tegnap még oly meleg volt,
hogy hold-szurások is fordultak elő s ma Appolusi fagy
dermeszt. Tegnap még kéjjel szivtuk magunkba a fagy
katlanát — s ma nincs mivel fűteni alája! Tegnap még
husdus Lucullusban bővelkedtünk — ma coplalumnisták
vagyunk.

Hiszen szép a hazáért meghalni; utile cum dulce
est. De mégis: ki harap szivesen Abraham kebelébe?

Egyedül állok, kezembem a pálma olaj-ágával. A
legvénebb emberek sem emlékezendnek rá, hogy akkora
kő hengeredendett le szivemről, mint amilyen lesz az,
melyre a békének márványba öntött emléksobrát kel-
lene fölláttatni.

Ó Kelet! Milyen másnak képzeltelek! És — sub
Lotos helyett sub suba sugom meg — gyalázatosan
szétrongyolódottok álmaim foszlányai. A fákon nem dalol
sem kakagáj, sem papadú. Nem illatoz a kókus. Azt
hittem, merő fül és orr leszek — s most még ez a két
fülem, ez az egy orrom is ki tudja meddig lesz még
enyém? . . .

Nagy események előestéjén állunk . . . s ha ez
előestéi bebizonyul, acheronta movebo . . . mozgósítsák az
acherontókat, én megyek!

Aki másképp gondolkozik, az nincs megérve a
tébolyda számára s marad józan polgár. A ki bolond,
igazat fog adni nekem.

Pauli . . . vagy ugy . . . hiszen pauli majora canis . . .

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

M. L. (Keskmt.) Nagyon fain-
tos, száftos humoru tréfa. Innen is
tul is lesz hozzá ép. A kö-
zepe önmagát illusztrálja legjob-
ban. Üdvözlét. — N. Tamás. A »Sárvári helyi Hírtoló« még nem
érdemes arra a kitüntetésre, hogy ily hosszan beszéljünk róla.
Különböztet kár, hogy az ottani asztromókus, aki olyan pontosan
kiveti a csillagfogyatkozást s az Apollonia domborodását, nem
sziporkázik jobban. — Cyclopedikus. Többnyire beválnak. —
Anonymus. Régi kedvelt sajtóhibája minden nyomdának: a »for-
ditás«-ból a gép kihúzza az első betűt és lesz belőle »ordítás«. A
Shakespeare-ordítók ezért nem fognak megnehezeltetni, mert nem
a színészekre vág vele, hanem a »Kisf. T.« tagjaira, akiknek dicő-
sége elég kövér arra, hogy egy betűcskét leolvassanak belőle. —
Egy katona. A »kófpolszterrel« való egruezőzések a nyul-kaszár-
nyában nagyon rejtélyes dolog. Hátha torpédók voltak? — Co-
mes. Mindenütt a világban használatos a férfi név elé (vonatközle-
gés után) ragasztott »Madame«, »Frau« jelző, ha az illető nejté-
kárjával vele megjelölni. Így p. »madame la comtesse Jules Andrassy«,
»Frau Gfin Benno Festetich« stb. A magyarban »né«-t csatló-
lunk a név után. S így helyesen van mondva ez is »Károlyi István
grófné«, azaz »Istvánné« (és nem »Istvánné«) vagy — per ab-
usum — »Gf. Károlyi Istvánné«. A »nő« szintén csak visszaélés
által kerül a férfi-név mellé. Magyarán: »szakácsné«, »kulcsárné«
s nem »szakácsnő«, se nem »kulcsárnő«, mint sokan írják, jöllehet
a »né« és »nő« rokonságban vannak egymással. Különböztet a ma-
gyarban »szinésznőt«, »orvosnőt«, »írónőt« mondani szintén hibás
(tán azért is írják oly sűrűn a hazai lapok.) Csak a színész (or-
vos, író) neje a szinésznő, (orvosné, íróné) ha különben nem
foglalkozik is színészzel (gyógyítással, írodalommal.) A színé-
szettel foglalkozó nő voltaképpen csak szinésznő, az éneklő csak
énekes. Miért nem mondjuk »vendégnőt«? (Vendégnő per-
se már azért sem lehet, mert a férje mesterségére nézve nem
vendég.) A »nő-orvos«, »orvosnő«, »orvosné« az ítélet nél-
kül való herce-hurca alatt különféle értelmezés alá került s így
nem tudjuk, a »nő-orvos«: nőket orvosló doctor, vagy nőnemű
medicus-é, vagy pedig az »orvosnő« elnevezés az orvos nejté vagy a
»javas asszonyt« illeti-é, stb. Ebből a kérdésbe hozzon világos-
ságot az Akadémia, a Nyelvőr, vagy a keletkező Révay-társaság.
A főntebbiekre nézve azonban (quo ad »Festetich Benno grófné«)
főntartjuk véleményünket, míg a jelzés hibás voltáról alaposabb
kritika meg nem győz bennünket. — Bajusz. Meglehetősen vág. —
N.-Kuzsra. A K. A. ur szerkesztette fölvásási sorrend egy fűz-
fűn termelt a mi édes hazánkban szokásos »élkes szólnoklatok
kal.« Hogy a sorozatban, a száraz tárgymutatóban az áll,
hogy ilyenkor, vagy olyankor »elkesítőleg harsan föl az ünnepé-
lyes zene«, azt mutatja, miszerint K. ur bizonyosnak veszi nem
csak a szép időt s a jó hangulatot, de még azt is, hogy addig egy
trombitása sem kapja meg a náthát. Hogy jegyeket Fischl Fül-
lőpnél és Bélus urnál tehet váltani, ez csak azt mutatja,
hogy K. ur nevelt ember, mert így is mondhatta volna, hogy a
»Fisli zsidónál«. Különböztet jól esik nekünk, hogy a sok bánat-
ban vig napja is lesz annak a derék városnak, s kívánjuk is,
hogy »őt« (mint a kaplitératus férfi mondja) holmi non putarem
trombita-rekedések el ne köhintsek az örömnaptól. — Bajom.
Kitűnök. Csak gyűjtögséket tovább is.